

“भीठे बच्चे— तिमी रूप वसन्त हौ, तिमीले बाबाको याद पनि गर्नु छ भने ज्ञान-रत्नको बीज पनि रोप्नु छ र विश्वको श्रृंगार पनि गर्नु छ।”

प्रश्नः— तिमी बच्चाहरूले कलियुगी गोवर्धन पर्वतलाई उठाउनको लागि कुनचाहिँ औंला दिन्छौ?

उत्तरः— पवित्रताको। पवित्रताको प्रतिज्ञा गर्नु नै सहयोगको औंला दिनु जस्तै हो। पवित्रता नहुँदा हेर विश्वको हालत के भएको छ! पवित्रता हुँदा सुख-शान्ति सबै हुन्छ। त्यसैले श्रीमत अनुसार आगो र कपास एकै ठाउँमा रहेर पनि पवित्र बन्नु छ। घरबारको संन्यास गर्नु पर्दैन।

गीतः— आने वाले कल की तुम तकदिर हो...

ओम् शान्ति। माताहरूले, सबै सजनीहरूले यो गीत सुन्यौ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— यो सारा दुनियाँको तकदिरमा रेखा लागेको छ। कोद्वारा यो रेखा लागेको हो? पाँच विकाररूपी रावणद्वारा। अब फेरि तिमी बच्चाहरू तकदिर बनाइरहेका छौ। तिमी शिव शक्ति माताहरू हौ। ज्ञान सागर बाबा आएर माताहरूको शिरमा कलश राख्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी विश्वको तकदिर बनाउने अर्थात् विश्वलाई स्वर्ग बनाउनेवाला हौं। तिमीहरू बाबाको सेना हौ। बाबाको घरका शोभा हौ। माता-पिता सँग बच्चा छैनन् भने घर सुनसान लाग्छ। अहिले यो दुनियाँ सुनसान भएको छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले यसलाई स्वर्ग बनाइरहेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी माताहरूको सेवक हुँ, किनकि पहिले यी माताहरू पतिका सेवक थिए। उनीहरूलाई भनिएको छ— हिन्दू नारीको पति नै गुरु, ईश्वर सबैथोक हो। वास्तवमा अहिलेको कुरालाई फेरि भक्ति मार्गमा लिएका छन्। अहिले परमपिता परमात्मालाई नै त्वमेव माता च पिता त्वमेव भनिएको छ। सबै एक नै हुनुहुन्छ। हिन्दूहरूले फेरि पति नै सबैथोक हुन् भनिदिएका छन्। वास्तवमा शिवबाबा पतिहरूको पति हुनुहुन्छ। तिमी त सदा सौभाग्यशाली बन्छौ र यो पति पनि अमर हुनुहुन्छ, अमरनाथ हुनुहुन्छ नि। तिमीलाई पनि अमरनाथ, अमरपुरीको मालिक बनाउनुहुन्छ। यस्तो पतिलाई धेरै याद गर्नु छ, जसले तिमीलाई पढाएर स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ। यस्तो पतिलाई भुल्यौ भने रुनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— के तिमी साजन मरेका छन् जसकारण तिमी रुन्छौ! तिमी त अब सदैव हर्षितमुख रहनु छ। देवताहरूको मुख सदैव हर्षित रहन्छ। मनुष्यहरू देखेर नै खुशी हुन्छन्। देवताहरूले त्यो खुशी कहाँबाट ल्याए? संगममा बाबाले यस्तो हर्षितमुख, खुशीले भरपुर चेहरा बनाउनु भएको थियो। अहिले पुरुषार्थ गन्यौ भने अविनाशी बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— रुने कुरै छैन। वाह! यस्तो प्यारो साजन मिल्नु भएको छ, जसद्वारा स्वर्गको महाराजा-महारानी बन्छौ। तिमी श्रीमतमा कदम-कदम चलिराख। तिमी जुन महावाक्य सुन्छौ त्यो एक-एक वाणी लाख रूपियाँको छ। ती विद्वानहरू गीता, वेदान्त आदि सुनाउँदा भन्छन्— यो एक-एक वाक्य लाख रूपियाँको छ। तैपनि यस्तो त होइन।

तिमी हरेक रूप वसन्त हौ। आत्मा रूप हो। बाबा पनि रूप हुनुहुन्छ, फेरि उहाँलाई ज्ञान सागर भनिन्छ। ज्ञानको वर्षा गराउनेवाला। स्थूल पानीको कुरा होइन, यसलाई त ज्ञान रत्न भनिन्छ। हरेकले यो ज्ञान-रत्नको बीज रोप्नु छ। मनुष्यहरूलाई सम्झाउनु पर्छ— तिमी आत्मा हौ, यो तिमी शरीर हो। तिमी भन्दछौ—

पाप-आत्मा, पुण्य-आत्मा। पाप-परमात्मा, पुण्य-परमात्मा भन्दैनौ। यसबाट सिद्ध हुन्छ— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। मायाले पापात्मा बनाउँछ र बाबाले पुण्य-आत्मा बनाउनुहुन्छ। पुण्य-आत्माहरूको दुनियाँलाई स्वर्ग र पाप-आत्माहरूको दुनियाँलाई नर्क भनिन्छ। सबैलाई पावन बनाउने सद्गति दाता एकै बाबा हुनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरू यो बेहदको घरका श्रृंगार हौ। तिमीले विश्वको श्रृंगार गर्नु छ। वैकुण्ठलाई वन्दर अफ द वर्ल्ड भनिन्छ। मनुष्यहरू ७ सांसारिक आश्चर्य देखाउँछन्। ती त मनुष्यले बनाएका हुन्। वास्तवमा संसारको आश्चर्य हो वैकुण्ठ, जहाँ सबै आत्माहरू सदा सुखी रहन्छन्। भन्ने पनि गर्छन्— फलानो स्वर्गवासी भयो, तैपनि जबसम्म बाबा आउनुहुन्छ तबसम्म त्यहाँ कोही पनि जान सक्दैन। अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामी वैकुण्ठमा जान्छौं। ती आश्चर्यहरू स्थूल आँखाद्वारा हेर्नको लागि हुन्। तिमीलाई वैकुण्ठमा गएर अथाह सुख भोग्नु छ। त्यहाँ रूने कुरै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी परमपिता परमात्माका सजनीहरू किन रून्छौ। हुन सक्छ, साजनलाई भुल्छौ। साजनलाई भुल्नुको अर्थ उहाँबाट बिदा लिनु हो। सदैव उहाँलाई याद गरिरह्यौ भने रूने कुरै छैन। बाँकी कसैको सम्बन्धी आदि मरे भने रून्छन्। अहिले तिमी जीवन छँदै छुट्टी लिन्छौ। तिमी सबैबाट छुट्टी लिन्छौ। रोएर फेरि सदाको लागि हाँस्छौ किनकि वैकुण्ठमा जान्छौ। यहाँ त रूने आवश्यकता छैन। बाबाले भन्नु भएको छ— मम्मा मरे पनि हलुआ खानू, कुनचाहिँ हलुआ? यो ज्ञानको। अहिले सबै मरेतुल्य छन्। कसको चिन्तन गर्ने, कसको नगर्ने, यी सबै मर्नेछन्। कोही काज-क्रिया गर्नेहरू पनि रहने छैनन्। जापानमा बमद्वारा यतिका मरे, उनको कसले क्रिया गर्‍यो! क्रिया गर्नेवाला पनि मर्नेछन्। यो त भक्तिमार्गको रीति रिवाज हो। सत्ययुगमा यस्तो कुरा हुँदैन। त्यहाँ त अथाह सुख हुन्छ। मोहजित राजाको कहानी पनि त्यहीँको हो। तिमीले जन्म-जन्मान्तर यो कथा सुनेका छौ। अब बाबा भन्नुहुन्छ— जे जति सुनेका छौ त्यसलाई भुलिदेऊ। अब सबै बाबाबाट सुन। नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर.... उनीहरूले बाँदरको चेहराको एक खेलौना बनाएका छन्। नराम्रो नबोल, नराम्रो नहेर.... किनकि अहिले मनुष्य बाँदरभन्दा पनि खराब छन्, जे सुनाए पनि सत् सत् भनिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, ग्लानिको कुरा नसुन। म कल्पको संगमयुगमा आउँछु। बाबालाई त अवश्य आउनु नै छ, तब त ज्ञान दिनुहुन्छ। मनुष्यहरू भन्छन्— ऋषि-मुनि आदि त्रिकालदर्शी थिए। बाबा भन्नुहुन्छ— बिल्कुल होइन। लक्ष्मी-नारायण पनि त्रिकालदर्शी थिएनन्। केवल तिमी ब्राह्मण त्रिकालदर्शी बनेका छौ। तिम्रो यो ८४ औं अन्तिम जन्म हो। यस्तो होइन, यो ज्ञानको संस्कार अर्को जन्ममा रहन्छ। रहँदैन, यो प्रायः लोप हुन्छ। त्यहाँ त राजाई स्थापना हुन्छ त्यसैले राजयोगको आवश्यकता पर्दैन। त्यसैले हेर, बाबा के भन्नुहुन्छ, मनुष्य के भन्छन्। रात-दिनको अन्तर छ। मानिसहरू भन्छन्— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, बाबा भन्नुहुन्छ— होइन। मानिसहरू भन्छन्— कलियुगको आयु अझै ४० हजार वर्ष रहेको छ, बाबा भन्नुहुन्छ— होइन। कति गलत कुरा सुनाएर घोर अन्धकार बनाइदिएका छन्।

अब मीठा बाबा भन्नुहुन्छ— धेरै मीठो बन। तिमी ईश्वरीय दरबारका ईश्वरीय बच्चा हौ। तिम्रो कर्तव्य हो योग लगाउनु। गोवर्धन पर्वतमा गयौ भने त्यहाँ औँलाले सहयोग गरेको देखाइएको छ। पर्वतको कत्रो पूजा हुन्छ। भारतवर्ष जब स्वर्णिम बन्छ, त्यसपछि यसको पूजा हुँदैन। त्यसैले यो औँला तिम्रो निसानी

२०७५ जेष्ठ ३ बिहीबार १७-०५-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
 हो। विश्वलाई मुक्त गर्नको लागि पवित्रताप्रतिज्ञा गर्नु औंला दिनु जस्तै हो। पवित्रता छ भने सुख-शान्ति
 पनि छ। पवित्रता छैन भने हेर संसारको हालत के भएको छ। संन्यासीले भन्दै आएका छन्- आगो र
 कपास एकै ठाउँमा रहन सक्दैनन्। शास्त्रमा यस्तो छ। तर तिमीले संन्यासीहरूलाई भन्न सक्छौ- हामी
 कसरी आगो र कपास एकै ठाउँमा रहेर पवित्र रहन सकेका छौं। संन्यासीलाई श्रीमत कहाँ मिल्छ र! हामी
 त अहिले बाबाको श्रीमतमा चल्छौं। उनीहरूलाई शंकराचार्यको मत मिल्छ, यो शिवाचार्यको मत हो।
 तिमी शिवाचार्यका बच्चा हौ। यो कसैले जान्दैनन्। भन्छन्- परमात्मा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, त्यसैले
 आचार्य हुनुभयो नि। उनी शंकराचार्य हुन्। संन्यासीहरू धेरै शास्त्र पढेर टाइटल प्राप्त गर्छन्। कृष्ण
 आचार्य कहिल्यै भनिदैन। शिवको बारेमा जानकारी नै छैन। बाबालाई चिनेकै छैनन्। बाबा भन्दा अरू
 कसैलाई पनि ज्ञानको सागर भन्न सकिँदैन। कोही संन्यासीलाई भेट्यौ भने भन- तपाईं निवृत्ति मार्गवाला
 हठयोग संन्यासी हुनुहुन्छ। हामी प्रवृत्ति मार्गवाला राजयोगी हौं। तपाईंहरूले राजयोग सिकाउन
 सक्नुहुन्न। तपाईंहरू रजोगुणी हुनुहुन्छ किनकि शंकराचार्य आउनुहुन्छ नै द्वापरयुगमा। तपाईंको हठयोग
 कर्म संन्यास हो। वास्तवमा कर्म संन्यास त हुँदै-हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई निर्देशन नै केही फरक
 मिलेको छ। मानिस चाहन्छन्- शान्तिमा रहौं। भन- आफूलाई यी अङ्गहरूबाट न्यारा गरिदिनुहोस्। तर
 केवल न्यारा भएर मात्र फाइदा छैन। न्यारा भएर मलाई याद गन्थौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। शान्ति त
 तिमी गलाको हार हो। आत्माको स्वधर्म हो शान्ति। हामी आत्माहरू मूलवतनमा साइलेन्समा (मौनमा)
 रहन्छौं। फेरि सूक्ष्म वतनमा छ मूवी (इसारा)। यो हो टकी (आवाज) स्थूल वतन। तिमी बच्चाहरूले
 साक्षात्कार गरेका छौ। यी बाबाले धेरै देखेका छन्। मम्माले त केही पनि देखिनन्, कहिल्यै पनि ध्यानमा
 गइनन्। ज्ञानमा कति तीव्र गइन्। यो ध्यानको आशा पनि राख्नु हुँदैन। मम्मालाई हेर, विना ध्यान कति
 अधि गइन्। पहिले श्री लक्ष्मी फेरि श्री नारायण, यसको लागि लेखिएको छ- अर्जुनलाई विनाश-
 स्थापनाको साक्षात्कार भयो। यो रथमा रथी शिवबाबा बसेर ज्ञान सुनाउनुहुन्छ। यो रथलाई पनि उहाँद्वारा
 ज्ञान मिल्छ। यी स्वयं पनि गीता पढ्थे। धेरै कथा लगाउँथे। अहिले आश्चर्य लाग्छ- शास्त्रमा के-के छ।
 बाबा भन्नुहुन्छ- यो पढेको सबै भूल, नसुन, देखेर पनि नदेख। अब हामी त बाबाको घर, प्यारो घर जाँदै
 छौं। जबसम्म मार्गदर्शक वा मुक्तिदाता आउनुहुन्न तबसम्म कोही जान सक्दैन। पण्डा र मुक्तिदाता त एकै
 बाबा हुनुहुन्छ। दुःखबाट मुक्त गरिदिनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई गति-सद्गतिदाता भनिन्छ। उहाँ मनुष्य
 सृष्टिको बीज रूप, परमात्मा हुनुहुन्छ। निराकारी दुनियाँ आत्माहरूको रहने धाम हो। यस्तो होइन, ब्रह्म
 परमात्मा हो जसमा आत्माहरू लीन हुन्छन्। कति आश्चर्यजनक कुरा छन्। तिमी ८४ जन्मको पार्ट
 अविनाशी छ। यो कहिल्यै मेटिन सक्दैन। सृष्टि अनादि रचिएको छ। सत्ययुगलाई नयाँ सृष्टि भनिन्छ।
 अहिले यो पुरानो भएको छ। बाँकी सृष्टिको कुनै विनाश हुँदैन। बाबा आउनुहुन्छ पतित सृष्टिलाई पावन
 बनाउन। सृष्टि त छँदै छ। ८४ जन्म त अवश्य देवताहरूको नै हुन्छ, फेरि कम हुँदै जान्छ। फेरि क्रिश्चियन
 आदिको पनि हिसाब निकाल्न सकिन्छ। वास्तवमा हिन्दुहरूको जनसंख्या धेरै हुनु पर्ने हो। तर अरू-अरू
 धर्ममा परिवर्तन भएका कारण कम भएको छ। नाम नै हिन्दू राखिदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म तब
 आउँछु जब मैले ब्रह्माद्वारा देवी देवता धर्मको स्थापना गर्नु पर्छ। शंकरद्वारा विनाश.... फेरि जसले

२०७५ जेष्ठ ३ बिहीबार १७-०५-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
स्थापना गर्छ उसैले पालना गर्नेछ। गान्धीजीलाई पनि जसले मदत गरेका थिए, मेहनत गरेका थिए
उनीहरू आज धेरै सुखी छन्। त्यहाँ सुखी सबै बन्छन्। बाँकी पदमा फरक पर्छ। जो बाबाको यादमा
रहन्छन् र वर्साको याद गर्छन् उनीहरू सूर्यवंशी बन्छन्। कम याद गर्‍यो भने त चन्द्रवंशी, नत्र फेरि प्रजा,
दास-दासीहरू आदि त धेरै चाहियो नि। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— जो कोही पनि योगबलद्वारा नै
विश्वको मालिक बन्न सक्छन्। तिमी हौ योगबल वाला अहिंसक सेना। क्रिश्चियनलाई पनि यति बल
मिलेको भए विश्वको मालिक बन्न सक्ने थिए। तर नियमले दिँदैन। त्यो बाँदरको कहानी छ नि।
विश्वको राजाईको मुखन कृष्णको मुखमा आउँछ। त्यसैले विश्वको राज्य योगबलबाट नै मिल्न सक्छ।
बाबा भन्नुहुन्छ— म स्वर्ग रच्दछु। तिमी बच्चाहरूको पनि यही धन्धा हो। बच्चाहरू फेरि बाबाको बनेर
स्थापनामा मदत गर्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी
बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा हर्षित, खुशीले सम्पन्न चेहरामा रहनु छ। कहिल्यै पनि रुनु छैन। जीवन छँदै सबै सँग
छुट्टी लिनु छ। कसैको पनि चिन्तन गर्नु छैन।
- २) आफ्नो शान्ति स्वधर्ममा स्थित रहनु छ। ज्ञान र योगद्वारा तीव्र जानु छ। ध्यानको आशा
राख्नु हुँदैन।

वरदानः— सच्चा दिलले बाबालाई राजी गर्ने र सदा राजी रहने राजयुक्त भव

जो बच्चा सच्चा दिलदेखि बाबालाई राजी गर्छ, बापदादाले उसलाई स्वयंको संस्कार सँग,
संगठन सँग सदा राजी रहने अर्थात् राजयुक्त रहने वरदान दिनुहुन्छ। स्वयंको वा एक
अर्काको संस्कारको राजलाई जान्नु, परिस्थितिलाई जान्नु— यही राजयुक्त स्थिति हो। सच्चा
दिलले बाबालाई आफ्नो हिसाब किताब दिनु वा स्नेहले कुराकानी गर्नाले सदा
समीपताको अनुभव हुन्छ अनि बिगतको खाता समाप्त हुन्छ।

स्लोगनः— सच्चा दिलले दाता, विधाता र वरदातालाई राजी गर्नेवाला नै रूहानी मौजमा रहन्छन्।